

De Heer regeert: leerrede

<https://hdl.handle.net/1874/273916>

GAZ 1053

1840 *Wink
K. v. a*

DE HEER REGEERT.

LEERREDE,

GEHOUDEN OP DEN

XI OCTOBER 1840.

gee

GAZ 1053 19

DE HEER REGEERT.

LEERREDE,

GEHOUDEN OP DEN

XI OCTOBER 1840.

IN DE REMONSTRANTSCH-GEREFORMEERDE GEMEENTE
TE ROTTERDAM.

DOOR

JOANNES TIDEMAN,

*Phil. Theor. Mag. Litt. Hum. Doct., Predkant bij voornoemde
Gemeente.*

TWEEDE DRUK.

Te ROTTERDAM, bij
VAN DER MEER & VERBRUGGEN,
1840.

DE HET VERBOD

DE VERBOD

VERBODEN IS

IN OCTOBER 1840

IN DE WET VAN 1830

Rust mijn' Ziel; Uw God is Koning!

Evang. Gez.

1840

JOHANNES TIERMAN

DE WET VAN 1830

1840

DE WET VAN 1830

1840

1840

XI OCTOBER 1840.

De afgeloopene week is als elke andere voorbijgegaan, maar zij blijft aangeteekend in de geschiedrollen van ons Vaderland. Zij is voor ons onder de gewone voorvallen en verrigtingen van den dag voorbijgegaan, maar zij heeft intusschen eene gebeurtenis zien plaats grijpen, die tot de zeldzaamste in de Geschiedenis der volken behoort. Zij is voorbijgegaan, maar heeft eene verandering achtergelaten, die hoogst belangrijk is voor ons aller lot.

De Koning, die ons nu 27 jaren regeerde, deed afstand van den troon, en hij, wien het regt van geboorte tot zijnen opvolger bestemde, beklom denzelfden. Die gebeurtenis bleef aan niemand in den lande onbekend; en er is niemand onder U, wiens gedachte zich niet gedurig met belangstelling bij haar bepaalde.

Hoe zou dan in deze vergadering iets anders het onderwerp onzer overdenkingen zijn? Ook wenscht de Koning, dat wij reeds in dit uur ons plegtig vereenigen, om den zegen des Allerhoogsten over hem en zijne regering af te smeeken. En het zijn de onderlinge bijeenkomsten op den dag des Heeren, die de gewenschte gelegenheid aanbieden, om naar onze behoefte ons te onderhouden over hetgeen er van algemeen belang in de afgelopen week voorviel. Maar zullen wij dan hier de gesprekken, de oordeelvellingen, de voorspellingen van den dag voortzetten? M. II.! het behoort tot de hooge waarde van den wekelijks terugkeerende dag des Heeren, dat Hij telkens uit den onzekeren dwarloop der menschelijke gedachten en meeningen onzen geest tot hoogere beschouwing verheft; en over hetgeen er geschiedde ons voor het woord van menschen het Woord van Hem doet hooren, in Wiens hand het beleid is van al wat geschiedt op aarde. En vraagt gij in welk licht die hoogere beschouwing ons de gebeurtenis van deze dagen voorstelt? — Het bewind over Land en Volk ging uit de hand van den éénen Vorst in die van den anderen over; wij zien hier op tot Hem, die de Vorst der Vorsten is, en wij denken en zeggen tot elkander: **DE HEER REGEERT.**

Ziet daar dan het onderwerp mijner rede; ziet daar ook mijnen tekst. Gij vindt dien in de eerste woorden van

P S A L M X C I X :

D E H E E R R E G E E R T .

Die woorden zijn te duidelijk en te bepaald van beteekenis om aan verklaring, zelfs uit het verband waarin zij voorkomen, te denken. Maar aan den anderen kant is de Psalm, aan wiens hoofd zij staan, te schoon om dien geheel met stilzwijgen ter zijde te laten. Ik draag U denzelven in eene meer duidelijke en welluidende vertaling voor.

De Psalm is een tempel-zang, misschien bij de inwijding van eenen nieuwen Hoogepriester gezongen. De hoofd-inhoud is aan het slot van ieder deel van het lied, vs. 3, 5 en 9, uitgedrukt: de Heer is heilig. Hoort den zanger :

De Heer regeert: dat de volken beven! Hij zit op Cherubim; de aarde trilt.

Groot is de Heer op Sion en verheven is Hij, boven alle volken.

Dat men prijze Uwen grooten en geduchten Naam, — Hij is heilig!

Dat men den roem des Konings (prijze), die het regt bemint!

Gij hebt onkreukbaar regt gevestigd; regtvaardigheid en billijkheid hebt gij bevorderd onder JAKOBS kroost.

Verheft den Heere, onzen God, en buigt U neder voor de voetbank Zijner voeten! — Hij is heilig!

MOZES en AARON waren Zijne vertrouwelingen, en SAMUEL aanbieder van Zijn' Naam. Zij riepen tot den Heer en Hij verhoorde hen. Hij sprak tot hen in eene wolkkolom; zij onderhielden Zijne getuigenis, de inzettingen, die Hij hun gaf.

Heer onze God! Gij hoordot hen, Gij waart hun een vergevend God, maar straftet nogtans hun vergrijp.

Verheft den Heere, onzen God! en buigt U neder voor den berg Zijner heiligheid! — Want de Heer onze God is heilig!

DE HEER REGEERT:

Met deze gedachte moeten wij op de jaren der vorige regering terugzien.

Met deze gedachte moeten wij het bestuur der tegenwoordige regering tegemoet zien.

Ziet daar het eenvoudige plan mijner rede.

De Heer regeert: Met deze gedachte moeten wij op de jaren der vorige regering terugzien.

Zij liggen nu als een afgesloten, als een voleindigd tijdperk achter ons, overgegeven aan ons oordeel. En te veel zijn wij allen in derzelve geschiedenis betrokken, om er niet gedurig op terug te zien. Doch welk gevoelen zal ons daarbij in het opmerken en beoordeelen leiden? De zucht om overal iets te ontdekken, dat wij teregt of te onregt berispen kun-

nen? Hoezeer is men daartoe gencigd; het is bijna tot gewoonte geworden, ja tot het kenmerk van eene verlichte en vrije denkwijze gesteld. Doch zijn wij dan in 't minst geene dankbaarheid voor 27 jaren van moeijelijk Staatsbestuur verschuldigd? Alleen jegens den man die ons regeerde tot geene Christelijke liefde verplicht? Jegens hem alleen van die billijkheid ontslagen, welke verbiedt op onzekere gronden ligtvaardig te cordeelen? Maar zullen wij dan anderen navolgen, die den Vorst, nu hij niet meer regeert, uitbundig verheffen, misschien ten koste van zijnen opvolger verheffen zullen? Dit zou gelijke onbillijkheid en de verachtelijkste laagheid tevens zijn.

Neen M. H. in een' geheel anderen zin, met een geheel ander oog moeten wij op die vorige regering terugzien. En dit zullen wij, als wij gelooven en eerbiedig bedenken *de Heer regeert*. Ik doe het U opmerken.

Vervuld van die gedachte *zien wij altijd eerst en bovenal op het goede, hetwelk wij in dat tijdperk genoten*. Het waren dagen ook van Gods regering. Iedere weldaad die ons deel werd was van Hem. Deze voorbij te zien zou dan niet slechts ondankbaarheid jegens het menschelijk bestuur, maar vermete miskennis wezen van de liefde van het Godsbestuur. En hoe vele onvergetelijke, altijd belangrijke weldaden staan ons bij zulk eene beschouwing voor de oogen! Het is het tijdperk van de wording van onzen tegenwoordigen Staat. En wat dezen deed wor-

den, was eene Goddelijke Verlossing. Zóó zullen wij toch wel altijd de herstelling van Nederland noemen, toen de magt der vreemde overheersching, als door eene onzichtbare hand gedreven, onverwachts, haastig en bijna zonder slag of stoot van ons week. Maar weldra scheenen wij, gelijk eenmaal Israël, slechts aan den stok des drijvers ontkomen, om onder het slag-zwaard te vallen. De overweldiger stond op eens en meer dreigend dan ooit weder tegenover ons. Weder redde ons de Heer; en wij achtten dat zóózeer eene Goddelijke weldaad, dat wij er ieder jaar den Allerhoogste plegtig voor dankten.

De latere gebeurtenissen behoef ik nauwelijks te herinneren. De scheuring van het Koningrijk liet ons in eenen moeilijken en drukgenden toestand achter; maar was zij niet in andere opzigten, voor hetgeen ons het dierbaarst en heiligst is, voor volksaard, Godsdienst en zeden, eene weldaad, ook daardoor, dat tegenover opstand en geweld onder ons een geest van orde en eendragt zich zoo krachtig verhief? En vergeten wij vooral nimmer twee gunstige verschijnselen op te merken, welke het afgeloopen tijdperk kenmerken. Het eene is: dat de oude kanker van onzen Staat, de inwendige partijschap, die door de vreemde overheersching slechts was onderdrukt, onder het eigen bestuur bleef geweerd, en zelfs in de laatste dagen van staatkundige spanning nauwelijks iets van haar vorig karakter ver-

toonde. Het andere: eene gestadig toegenomene welvaart, welke zich over alle standen verspreidde, en op het land als in de steden, in de steden als op het land voor ons oog zichtbaar is.

Ziet, Landgenooten dat zijn weldaden, die wij bij het terugzien op de jaren der vorige regering nimmer uit het oog verliezen mogen. Hoe veel of hoe weinig daarvan aan den Koning en zijn bestuur te danken zij? Voorzeker, dit is eene belangrijke vraag. Zij bepaalt ons oordeel over den man, die bij zijnen afstand van den troon met regt zijn volk mogt danken voor veel liefde en trouw. Maar wie zal ook hier wat de mensch deed zoo juist onderscheiden van hetgeen God door of buiten hem deed? Wie zal hier niet liever te gunstig dan misschien onbillijk oordeelen over hem, wien zoo groote verantwoording wacht? En terwijl wij over het menschelijk bestuur henen op den Allerhoogsten zien die regeerde, schroomen wij iets te miskennen van het vele goede, dat wij door Zijne gunst onder de vorige regering mogten genieten.

Maar tegenover dat goede staat ons uit de vorige regering het kwade voor oogen. En hierover toch klagen wij het menschelijk bestuur terecht in ons oordeel aan! — M. Gel! hoort nog mijne tweede opmerking. Vervuld van de gedachte: *de Heer regeert*, zullen wij *over het minder gunstige, dat zich uit dat tijdperk aan ons voordoet, met eerbiedige bescheiden-*

heid oordeelen. Misschien is er onder dat minder gunstige nog wel het een en ander, dat bij de uitkomst blijken zal niet zoo ongunstig te zijn. Zullen wij dan nu wagen met hardheid te berispen, waarover wij later welligt met meer tevredenheid oordeelen? En blijft er uit de vorige regering over wat ons regtmatige reden van droefheid, beklag, bekommering baart, misschien heeft God ons nog veel daarvan ten goede gedacht. Dit ontschuldigt hen geenszins die het ten kwade dachten; maar geeft God de betere uitkomst, dan zullen wij in dankbaarheid toch ook zachtmoedig willen oordeelen. En hiertoe stemt ons nu reeds de gedachte, dat de Heer regeert. Zij doet ons den Koning, die onder Hem regeerde, meer beschouwen gelijk hij is: een mensch van gelijke bewegingen als wij; aan de eene zijde vatbaar voor dezelfde driften, hartstogten, begeerten die in ons woelen; en aan den anderen kant op een standpunt geplaatst, waarvan wij de gevaren niet eens kennen, maar waar zoo menig behoedmiddel van onze deugd niet bestaat, zoo menige slagboom tegen de zonde, die ons terughoudt, niet aanwezig is. En de taak, welke dien mensch als wij was opgelegd, is zij niet de zwaarste die er denkbaar is, naauwelijks voor menschelijke kracht berekend? Hebben wij dan niet altijd dure verplichting aan den man, die haar in het haghelijkst oogenblik op zich nam en gedurende 27 jaren

met onvermoeiden ijver vervulde? Die taak was hem bovendien door God opgelegd. Hij geeft daarom van dezelve eens rekenschap aan zijnen Heer. Maar wij, hoe wij ook oordeelen, eerbiedigen den Allerhoogste, die hem over ons ten Koning stelde. Dien eerbied vergeten wij evenmin als wij over bezwaren en ongunstige omstandigheden klagen. Ook in dezen is de hand des Heeren, die ze door velerlei middelen had kunnen afwenden. Ook als volk hebben wij niets van Hem te eischen. Wat bevreemdt het ons dan zoozeer, als in ons lot naast het goede het kwade ligt? Bedenken wij veeleer, dat onder het bestuur van een heilig Opperheer de bezoeking ons gewisselijk overkomt om uit haar die gerechtigheid te leeren, welke een volk verhoogt. En zien wij toch bij het kwade niet enkel, niet vooral op het bestuur, onder hetwelk wij leefden. De Heer regeert, en voor Hem verschijnen wij allen eens in 't gerigte. Wie zijn wij? Wat was Neêrlandsch volk in dat afgeloopen tijdperk? Was elk in zijne betrekking onberispelijk? Ieder hooge Staatsdienaar in die onkreukbare gerechtigheid, welke het steunsel wezen moet van de deugd der Vorsten? Ieder Volks-vertegenwoordiger in die waakzaamheid, die onafhankelijkheid, dien moed, welke het kwaad konden voorkomen of uitroeijen eer het te diep was geworteld? Was ieder ambtenaar door getrouwheid aan eed en plicht een steun van 't Staatsgebouw; ieder handelaar door eerlijkheid

en vlijt een steun van 's Lands welvaart; ieder huisvader en iedere huismoeder door werkzaamheid en matigheid, door huiselijkheid en Godsvrucht een steun der zeden? Heer! zoo Gij de zonden des volks wilt gadeslaan, wie van ons zal bestaan? Wij zijn te gering voor alle uwe weldadigheid en trouw! — Christelijke Landgenooten, zullen wij in dit gevoelen niet over het minder gunstige, dat zich bij het terugzien aan ons voordoet, met eerbiedige bescheidenheid oordeelen? Zullen wij in dit gevoelen niet de vele zegeningen, op welke ons oog in het afgelopen tijdperk zich vestigt, met de ootmoedigste dankbaarheid roemen: *De Heer regeert!*

De Heer regeert: Met deze gedachte moeten wij het bestuur der tegenwoordige regering tegemoet zien.

Wij hebben de betuigingen gehoord, met welke de vorige Vorst aftrad van den troon en de tegenwoordige Koning dien beklom. Wij nemen ze met eerbiedig vertrouwen aan. Maar ongelukkig het volk, dat bij zulke gebeurtenissen alleen op menschen zijn vertrouwen heeft. Wij zien naar hooger op, tot Hem door Wien de Koningen regeren, in Wiens hand ook het hart der Vorsten is, en zoo is onze eerste gedachte deze:

Niet buiten God is ook dit afstaan en beklommen van den troon. Dat gelooven wij vastelijk, Christenen, die den Opperheer als den Albestuurder, en Zijn beleid in het kleine als

in het groote, en in het groote als in het kleine eerbiedigen. En hoe zouden wij ook gelooven dat de Heer regcort, dat Hij der Vorsten Vorst, der Volkeren Koning is, zoo wij in gebeurtenissen als deze niet de leiding Zijner Voorzienigheid erkenden. Hij die de tijden en gelegenheden kent, welke wij niet kennen, zal dan ook dezen overgang van kroon en scepter op zijnen tijd hebben doen geschieden. Mogelijk doet de uitkomst ons nog eenmaal zien, hoezeer juist dit tijdstip het geschiktste was om daardoor Zijne altijd wijze oogmerken met Neêrlands volk te volvoeren. In de geschiedenis hebben wij meer dan één opmerkelijk voorbeeld. Toen MOZES aan Israël ontnomen werd, schenen zij in hem verloren te hebben wat niemand hun vergoeden kon; en toch bleek het later dat zijn dood hen juist toen, in JOZUA, onder de leiding had gebragt van den man, dien zij behoefden om hen in te voeren in Kanaän. En mag ik een voorbeeld uit onze eigene geschiedenis noemen. Toen de eerste WILLEM door het lood van den omgekochten sluipmoordenaar viel, scheen de pas herrezen Staat op zijne grondvesten te waggelen; maar zelfs uit die gruweldaad gebood de Almagtige heil: het bewind ging over in de sterke hand, welke de Staat toen tot zijne geheele bevrijding en verhooging noodig had. Zoo weet de Heer wat goed is en Hij beschikt dat op Zijnen tijd. Dit gelooven wij ook van de gebeurtenis van deze dagen. Weten wij voor

ons zelve naauwelijks, hoe over haar te oordeelen, wij eerbiedigen in dezelve de onzienlijke hand des Heeren. Heeft Hij thans den Koning over ons ten troon verheven, wij onderwerpen ons aan de magt over ons gesteld, wij erkennen ze als Gods dienaressen. *De Heer regeert.*

De tegenwoordige toestand van ons Vaderland doet ons het bestuur der nieuwe regering beurtelings met bekommering en met goede verwachting tegenzien. Maar wij blijven met onze hoop en met onze vrees voor eene onzekere toekomst staan, van welke niemand weet, wat zij verwezentlijken, wat zij verijdelen zal. Landgenooten, ook hierbij roep ik U toe: de Heer regeert! En ziet, dat denkbeeld bepaalt op eens onze gedachten en voorstellingen. Het bepaalt die in deze andere overtuiging:

In de hand des Heeren is onze vrees en onze hope. Zegt toch niet, terwijl gij aan deze of die bepaalde zaak, aan dit of dat in een bepaald persoon denkt: wat zal hierin het bestuur des Heeren? Bij God zijn alle dingen mogelijk. Niets is zoo ondenkbaar, dat voor Hem niet bereikbaar is, en niets is aan Zijn beheer onttrokken. Bij Hem is uitkomst in alles; want Hij heeft alle omstandigheden in Zijne hand. En was er ooit een kwaad, waaruit Hij geen goed deed geboren worden? Is er zelfs eenig kwaad in het hart des menschen, waarvoor wij geene hoop meer hebben dat het

wijken kan voor Zijnen geest, of onschadelijk worden door Zijne leiding? Uit de geschiedenis van ons eigen Vaderland staan mij de sprekendste proeven voor oogen; en de Bijbel doet het ons in zoo menig tijdstip van Israëls geschiedenis, in meer dan een' van deszelfs Koningen aanschouwen. — En wat wij met goede verwachting te gemoet zien? Het is zóó: wij kunnen ons dat evenmin als zeker voorstellen, noch de wegen, de middelen aanwijzen, die in de toekomst ontwijfelbaar tot de vervulling onzer hope zullen leiden. Maar vergeten wij toch niet, Gel! dat wij, gelijk in alles, zoo in dezen, hier wandelen in geloof en niet in aanschouwen. Wij moeten leeren bij eigene waakzaamheid en ijver aan dat geloof genoeg te hebben voor onzen moed en onze ruste. Ziet, dit weten wij: dat de tijd meer dan ooit ons dringt om elk in onzen kring en onze betrekking het goede, dat wij wenschen, te bevorderen. Maar hierbij weten wij dan ook door ons geloof, dat Hij, die als Opperheer over Vorst en Volk gebiedt, en het lot van Volk en Land alleen in handen heeft, onze barmhartige Vader in JEZUS CHRISTUS is. En in dat geloof zeggen wij, en met een vast vertrouwen: wij weten, dat den volke, hetwelk God lief heeft, alle dingen medewerken ten goede. *De Heer regeert.*

Dit laatste leidt mij ten slotte nog tot ééne hoogst gewigtige opmerking. Zien wij het bestuur der nieuwe regering te gemoet in ver-

trouwen op onzen God en Vader in CHRISTUS, die regeert, *wij moeten dan onder Zijn bestuur in Christelijke gerechtigheid ons volksgeluk zoeken.* Het is eene waarheid, door de geschiedenis van alle eeuwen geleerd, en die in onze dagen niet genoeg kan herinnerd worden, dat in de volken zelve, veel meer nog dan in hun Bestuur, de oorzaken liggen van hun geluk en ongeluk, van hunne vernedering en verhooging. De uitspraak van den wijssten der Koningen: » Gerechtigheid verhoogt een volk, » is door de ervaring nog niet wederlegd. En meer dan eenige andere, leidt de gerechtigheid van het Evangelie uit haren aard tot waarachtig volksgeluk.

Of zegt mij: zal ergens het regt meer ongekrenkt, meer onbelemmerd heerschen, dan dáár, waar ieder, van den hoogen Staatsdienaar tot den nederigen burger, met Christelijke zelfverloochening niet alleen ziet op hetgeen zijn eigen, maar vooral op hetgeen des anderen is, en tegen alle onregtvaardigheid ijvert met dienmoed, welken het geloof in den Hemelschen Regter geeft? Is ergens de rust in den Staat meer verzekerd, dan dáár, waar men in de vreeze des Heeren de Overheid, de wet en de orde eerbiedigt; in Christelijke zelfbeheersching tevreden is met zijn bescheiden deel, en wars van de inblazingen van hen, die naar verandering staan; in Christelijk geloof voor de vrijheid en den vrede der gerechtigheid alles over heeft, maar de droombeel-

den van onafhankelijkheid en grootheid veracht, met welke de geest der wereld de volken vervoert? Spreekt gij van welvaart? Hare diepe, minst verstoorbare bronnen liggen in die werkzaamheid en eerlijkheid, die spaarzaamheid en huiselijkheid, welke de eigenaardige deugden van het Christelijke leven zijn. Door deze is men ook immer in staat, door deze is men ook immer bereid zich opofferingen te getroosten, waar die voor 't algemeen behoud geeischt, al is het tot herstelling van een kwaad, waarover men zich met regt beklagt, geëischt worden. Vraagt gij naar hetgeen de volken sterk en magtig maakt? Tegen het geweld van de magten dezer wereld heeft een klein, weinig talrijk volk geene stoffelijke kracht. Maar de wezentlijke sterkte, die het staatsgebouw inwendig bevestigt, en in het volk eenen krachten geest doet leven, ligt in datgene, waartoe de zaligmakende genade Gods ons opvoedt: dat wij de goddeloosheid en wereldsche begeerlijkheden verzakende, matiglijk en regtvaardiglijk en godzaliglijk leven in deze tegenwoordige wereld. En is het bovenal de gunst van den Almagtige, die wij tot duurzaam en waarachtig Volksgeluk behoeven; Zijne gunst is over het Volk dat Hem in christus dient. — Landgenooten, zoo waarlijk is onze Christelijke gerechtigheid de ware bron van ons heil. Zoo waarlijk hebben wij in haar voor de toekomst, die wij tegenzien, een' vasten grond onzer hope. Die hoop rust op Gods beloften. De Godza-

ligheid heeft de belofte ook des tegenwoordigen levens.

Wat is dan in deze dagen van gewigtige verandering onze zaak? Dat wij ons eindeloos met angstige bekommelingen kwellen, of met uitbundige verwachtingen vleijen, of met onzekere oordeelvellingen vermoeijen? Neen, mijne Gol.; maar veelmeer dit eene: dat wij ons vertrouwen vastzetten op Hem, die den Koning over ons verhief en in wiens hand onze hoop en onze vreeze is. En dit andere daarbij: dat wij elk voor ons zelve, ook als burgers van het dierbare Vaderland, de gelofte van ons Avondmaal vernieuwen, en aan Hem die regeert, als den eed onzer trouw, betuigen: ik heb gezworen en zal het bevestigen, dat ik onderhouden zal de regten Uwer geregtigheid.

De Heer regeert! Onder Zijn bestuur kwam in de 27 jaren, die vervlogen, het goede en het kwade over ons. Veel was het goede, en onverdiende gave Zijner ontferming. Weinig was het kwade naar de mate van onze zonden en schuld. Hulp van God verkregen hebbende, staan wij tot op dezen dag. En

De Heer regeert! onder Zijn bestuur zal in de jaren die komen, het goede en het kwade ons deel zijn. Onze hoop is op den Almagtige, die in Christus onze Vader is. Dat Vorst en volk Hem dienen in geregtigheid, en het zal den Lande welgaan.

Heer, die regeert, eerbiedig naderen wij voor den Troon Uwer Majesteit! Wij zien terug op het tijdperk van vele jaren, dat wij onder het bestuur van den vorigen Vorst doorleefden; en wij danken u voor al het goede, dat wij daarin van Uwe hand ontvingen; wij smeeken U om vergeving voor al het kwaad, dat volk en Vorst bedreef; wij bidden U dat gij in Uwe gunste dat kwaad ten goede keert! Het nieuwe tijdperk, dat zich voor ons ontsluit, zien wij niet zonder vreeze, maar ook niet zonder hoop tegen; wij leggen al onze wenschen en verwachtingen vertrouwend voor U neder, en ons gebed, ons vurig en opregt gebed is in de beden vervat, die, naar het verlangen van den Vorst, de Overheid ons op de lippen legt:

Dat aan onzen Koning alle de wijsheid, moed en kracht geschonken worden, welke hij noodig heeft, om, naar de begeerte van zijn hart, het geluk van het Nederlandsche Volk te vestigen en te handhaven;

Dat daartoe zijn troon moge omringd worden door verstandige raadslieden en getrouwe dienaren, en dat de Vertegenwoordigers des Volks, in vereeniging met den Koning, gelukkig mogen zijn in hunne beraadslagingen;

Dat eene lange en voorspoedige regering onzen Koning moge geschonken worden en de liefde van een dankbaar volk zijne zorgen beloone!

Dat Uw Goddelijke zegen ruste op onze Koningin, en al de Prinsen en Prinsessen van

het Koninklijk Huis, — de hoop des Vaderlands ;

Dat inzonderheid ook die zegen nederdale op het eerbiedwaardig hoofd van den Monarch, die zoo lang en zoo onvermoeid den last der regering heeft gedragen, en aan wien zoo dierbare herinneringen ons verbonden houden. Dat eene eervolle rust en de ondervinding van Uw Goddelijk welgevallen hem in zijne grijsheid bekroonen ;

Dat, bij uitwendigen bloei en welvaart, zedelijkheid en godsdienstigheid het duurzaam geluk van Nederland mogen waarborgen, en dat aan elk onzer, door het Christelijk geloof, eens de ingang in beter vaderland worde verzekerd.

Al deze wenschen en gebeden dragen wij aan U, onzen God en Vader, eerbiediglijk op in den naam van onzen Zaligmaker JESUS CHRISTUS,

Wien Vorst en Volk eerbiedigen als den Heer, dien Gij gezet hebt tot Uwe rogherhand in den hemel, verre boven alle Overheid, en magt, en kracht, en heerschappije, en allen naam die genoemd wordt in deze en in de toekomstige wereld. Amen!

ant 5439

